

Timpul nu există

Mircea Brenciu

Se dedică lui Gabriel Stan

Timpul nu există decât în mințile unora. Deși, străbătuți și contorsionați în liniștea lor de picurul sângeriului al secundelor năvalnice, acești obsedați ai propriului resort, pe care și-l trag cu propriile mâini cu o disperare punctual-cinică, trăiesc la marginea existenței pentru că au înlocuit dumnezeirea cu religia lui „tempus, regem omnium deorum potentiam superantem”* („timpul, stăpânitorul care întrece puterea zeilor”).

Marginea existenței e de fapt existența în sine, fiindcă după puterea istoriei faptelor nu există o altă concluzie asupra acestei forme de a fi a omului. Da, timpul nu există decât în mințile unora, iar acești „unora” au atins azi cifra de 6 miliarde. În afara lui, a timpului, nu există decât utopia eternității, incoerentă și ininteligibilă. Doar unele ciudățenii ce vin din eter atrag atenția asupra atotputerniciei reale a eternității, ca și cum ignorarea ei ar surveni ca o jignire supremă din partea celor dominați și pătrunși de scurgerea timpului. Apare și mai pregnantă această antinomie gravă dintre eternitate și timp, antinomie sub faldurile căreia se strecoară muritorul de rând, neputincios în fața acestei lupte colosale. A apărut atunci, în pragul istoriei umanității deja relevate, Marele Filosof, din rândul oamenilor bineînțeleși, care a atras atenția că, de fapt, timpul este o invenție a eternității. Din marele orgoliu al revelației sale unice a reieșit o concluzie

simplă și umilitoare: cum poate exista eternitatea dacă nu există o măsură a ei? Adică, ea, eternitatea, a inventat timpul tocmai pentru a-și exprima în toată splendoarea ființarea-i continuă, nesfârșită și de necomensurat. El, timpul, a devenit instrumentul prin care se sugerează înțelegerea infinitului, atât cât se poate numi asta înțelegere. A apărut mai apoi Marele Fizician, cel a cărui formulă a umplut omenirea de uimire, formulă din care a reieșit că timpul se comportă buimac în raport cu elementele de bază ale eternității. Lumina, cea care este rezultanta firească a unei eternități încântate de sine, fiindcă fără lumină nu i se poate vedea mirobolanta față, fascinantă și de necuprins, lumina deci, în viteza ei excepțională, strivește timpul și-l face de nimica, îl aruncă în derizoriu și îi comprimă duratele istorice după propria ei lege a mișcării în spațiu.

În fond, ce e timpul dacă nu o convenție relativă la exprimarea unei durate. De aici și până aici a ființat cutare epocă, din acest punct s-a născut cuvântul, apoi atunci au fost materializate cele șapte zile ale Facerii Lumii, ale lumii acesteia desigur...Odată ce a apărut ideea unor etapizări era firesc să apară și beneficiarul acestora. Cineva care să raționalizeze și să fie pus în relație cu acest dumatat rupt din marele nesfârșit al eternității. Fereastra deschisă în imensul ocean al imuabilului prin desemnarea celor șapte zile a avut ca scop unic introducerea în spațiul scenei universale a celui ce prin definiție unică poartă numele de OM...

...OMUL, care este o creație după chipul și asemănarea Creatorului, a acelui Creator ce a sfâșiat din masa uniformității depline a eternității acea deschidere-fereastră prin care a pătruns lumina timpului și a determinării acestuia prin manifestarea luminii aflată în continuă mișcare. Și toate acestea, puse în slujba doar a omului, fiindcă Marele Creator nu are nevoie de timp și nici de revelația lui. Cine altcineva ar avea nevoie de timp dacă nu omul, singurul beneficiar al acestui reper ce nu

poate exista în afara logicii, a rațiunii, a inteligenței...De aceea se poate afirma cu toată certitudinea că timpul nu există decât în mințile unora, adică în mințile oamenilor aflați la un moment dat în viață. Iar când spui viață spui timp, fiindcă viața se desfășoară sub auspiciile când generoase, când restrictive ale unui timp bine definit. În afara timpului acestuia viața nu există. Dincolo de expierea individului uman începe moartea timpului, adică continuitatea eternității, netulburată și imuabilă. Timpul este, deci, o constantă doar în mințile unora...Când spui „unora” te referi desigur la cei care viețuiesc pe moment. Vedeți? Apare cu necesitate cuvântul moment, el te duce de mână spre certitudinea de efemer, singura în fața căreia rațiunea ta umană are o reacție logică. Aici se despart Marele Creator de creația Lui. În timp ce Primul nu are nimic a face cu timpul, cel de-al doilea este intrinsec definit prin timp și prin scurgerea lui continuă. Amândouă părțile sunt dotate cu rațiune, fiindcă recunoașterea lor reciprocă nu s-ar putea face în afara unei logici și a unui afect rațional cu consecințe imediate. Numai că, celui a cărui constantă vitală se numește timpul atotdevorator, de aceea își și zice că e muritor, i se desprinde în toată splendoarea sa imensă și fascinanta eternitate a Nemuririi, se cheamă că i s-a dat să aibă bucuria Marii Revelații, acolo unde îl recunoaște pe Creator și îl adoră. Pentru că Dumnezeu este iubire esențializată, El dă iubire și dorește să o primească înapoi! El iubește după chipul și asemănarea Sa, fiind astfel definit singurul mecanism al echilibrului fizicii universale. (continuare la pagina 10, Apeductul Christian Kertsch).

Gabriel Stan

Pagina 10 (Apeductul Christian Kertsch):

Mircea Brenciu,
Timpul nu există

<http://www.ascedu.ro/revista.html>

Traseul de lectură:

